

[Grove]

måneders udvikling i Europa, herunder den desværre stadig pågående konflikt i Jugoslavien, har tydeligt sat dette udenrigssamarbejde i fokus. Det har været helt åbenbart, at EF's rolle i den jugoslaviske konflikt har været væsentlig; den har måske ikke været spillet godt nok, for vi er ikke kommet langt nok, men den har været meget væsentlig, og det viser, at der er behov for samarbejde om udenrigs- og sikkerhedspolitikken i EF, og at de øvrige lande i Europa forventer det af os.

EF's betydning på den internationale arena har i de senere år været stærkt stigende. Det hænger selvfølgelig sammen med det samarbejde, vi har i almindelighed, og i særdeleshed med en øget forståelse for koordineringen af EF-landenes udenrigs- og sikkerhedspolitik. En udvidelse af de økonomiske, politiske og sikkerhedspolitiske aspekter af udenrigspolitikken giver nemlig EF de instrumenter i hånden, der er nødvendige for, at det kan fortsætte og videreudvikle sine bestræbelser som en international mægler for fred og stabilitet.

I Det Konservative Folkeparti har vi altid anset det politiske og økonomiske samarbejde i EF for at være yderst vigtigt, og vi har hele tiden ønsket et åbent Europa og ikke en lukket, eksklusiv klub eller stormagt. Jeg synes, vi kan sige i dag, at vores drøm er ved at blive til virkelighed. Ikke mindst den nylig indgåede aftale med EFTA-landene åbner vide perspektiver for en udvidelse af deltagerkredsen; 2 lande, Schweiz og Finland, har allerede indgivet deres ansøgninger, og de øvrige lande – herunder også Norge – vil selvfølgelig komme efter. Men også de østeuropæiske lande har lagt stor vægt på EF, og jeg forstår egentlig ikke, at de associeringsforhandlinger, vi er i gang med, får en så grov behandling af SF, men det er vel, fordi det næsten er det eneste, man efterhånden har at holde sig til, og så overdriver man i stedet.

Jeg vil da sige, at SF's udvikling i det sidste års tid også er gået stærkt. Nu er man slet ikke i tvivl om, at vi skal være i EF, man begynder endda også at ville være med i forhandlingerne, og jeg er da ikke i tvivl om, at om en 2-3-4 år, når vi skal til at forhandle optagelsesregler med de andre lande, vil SF nok være med i det brede fællesskab, vi har i Folketinget om EF, og de skal være velkomne. Jeg forstår godt, det vil tage SF lang tid at vende rundt, når de i

lang tid har ført en modstandspolitik, men vi vil også gerne have dem med i fællesskabet, ligesom vi selv vil være med i fællesskabet i EF.

Der er ingen tvivl om, at EF vil være grundlaget for at opbygge stabile demokratier og markedsøkonomi i Østeuropa, og i den forbindelse er det vigtigt at understrege, at forudsætningen for, at det kommer til at køre så hurtigt som muligt altså også er, at vi afslutter disse konferencer succesfuldt. Hvis vi er lang tid om det i EF, varer det også længere, inden vi kan hjælpe de andre, tingene hører sammen; det er dynamikken og bevægelsen i det europæiske samarbejde, der i dag virker som en magnet for de andre lande, og derfor skal vi afslutte konferencen hurtigt, men naturligvis med et indhold, vi kan stå inde for.

For os konservative er det helt afgørende, at regeringskonferencerne munder ud i en demokratisering af EF's virke. Det demokratiske underskud i samarbejdet er en alvorlig ubalance, som vi skal have rettet op på. Jeg har før sagt, at vi ikke ønsker et embedsmændenes Europa, fra konservativ side ønsker vi først og fremmest en klar balance imellem de nationale parlamenter og institutionerne i Europa, og dernæst vil vi gerne have en demokratisk kontrol med Kommissionen. Vi føler fra konservativ side, at vi i stor udstrækning har medindflydelse igennem Ministerrådet, men vi vil godt være med til at tillægge Parlamentet øgede beføjelser til kontrol af Kommissionen, til kontrol af, at de ting, vi vedtager i fællesskab, også bliver gennemført.

Samtidig vil jeg understrege, at vi i Det Konservative Folkeparti lægger stor vægt på nærhedsprincippet. Det er en af hovedhjørneste- nene for os, at enhver beslutning skal træffes så tæt ved borgerne som muligt. EF skal ikke blande sig i ting, som de nationale parlamenter kan træffe beslutninger om, og det indebærer, at vi skal have sat en stopper for Kommissionens mere eller mindre velfunderede forslag til en stærk detailstyring af det indre marked. Heldigvis er der i dag i EF ved at være en ud- bredt forståelse for, at netop nærhedsprincippet skal være det bærende element i kompetencefordelingen mellem nationalstat og EF's institutioner, og det lægger vi megen vægt på i de kommende forhandlinger.

Derudover lægger vi fra konservativ side også megen vægt på, at der er det bredest mulige